

**ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายจากการเตรียมการให้คำปรึกษา
ของกลุ่มภาคประชาสังคมในระดับประเทศและภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
เพื่อเสนอต่อรัฐบาลไทยและที่ประชุม UNHLD ครั้งที่ ๒
ว่าด้วยเรื่อง การย้ายถิ่นและการพัฒนา ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖**

ตามที่ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ในเดือนกันยายน 2549 (sixty-first session of the General Assembly held in September 2006-A/61/251) ได้กำหนดประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสมาชิกสหประชาชาติทั้งหมด จำนวน 8 ประเด็น โดยประเด็นที่อยู่ในความสนใจนั้นมีประเด็นทางด้านการสนับสนุนการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาแบบยั่งยืน (“B. Promotion of sustained economic growth and sustainable development...”) ซึ่งการพัฒนาและการย้ายถิ่นระหว่างประเทศ (International on Migration and Development) เป็นส่วนหนึ่งที่จะต้องมีการปฏิบัติการให้เกิดขึ้นในเชิงรูปธรรม สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้จัดให้มีการสานเสวนาระดับสูง (High-Level Dialogue on international migration and development or UNHLD) ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหารือและแลกเปลี่ยนประเด็นด้านการพัฒนาและการย้ายถิ่นระหว่างประเทศในมิติต่างๆ และต่อมาสมัชชาแห่งสหประชาชาติได้กำหนดให้มีการสานเสวนาระดับสูง เป็นครั้งที่สองในเดือนตุลาคม 2556 การสานเสวนาระดับสูงนี้จะเปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนด้านนโยบายด้านการย้ายถิ่นระดับโลก และกำหนดประเด็นที่จะให้มีการวิจัย การพัฒนาในด้านนโยบาย ในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก

เครือข่ายประชากรข้ามชาติ (MWG)¹ ได้เข้าร่วมประชุมระดับประเทศ ระหว่างวันที่ 18-19 พฤษภาคม 2556 และระดับภูมิภาคระหว่างวันที่ 27-28 พฤษภาคม 2556 โดยการสนับสนุนขององค์กร Migrant Forum in Asia (MFA) เพื่อเตรียมการพิจารณาการให้คำปรึกษาของภาคประชาสังคม และได้จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านการพัฒนาและการย้ายถิ่นต่อรัฐบาลและที่ประชุม UN High-level Dialogue on Migration and Development (UNHLD) ครั้งที่ 2 ที่จะจัดขึ้น ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 ดังต่อไปนี้

¹ เครือข่ายประชากรข้ามชาติ หรือ Migrant Working Group (MWG) เป็นเครือข่ายขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับประชากรข้ามชาติด้านสุขภาพ การศึกษา และสิทธิแรงงานข้ามชาติ โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการแลกเปลี่ยนข้อมูลของเครือข่ายประชากรข้ามชาติ การวิเคราะห์ปัญหา กำหนดประเด็นเชิงนโยบายและการดำเนินกิจกรรมร่วมกัน ในงานรณรงค์กับหน่วยงานภาครัฐ ภาควิชาการ และภาคประชาสังคม โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ประชากรข้ามชาติได้รับสิทธิพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

1. การจัดระเบียบบริการจัดหางานสำหรับแรงงานข้ามชาติ

ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ประเด็นเรื่องระบบบริการจัดหางานสำหรับแรงงานข้ามชาติ เป็นประเด็นหลักที่หน่วยงานภาคประชาสังคมที่ได้ให้ความสำคัญ เป็นลำดับต้นๆ เนื่องจากเป็นจุดเริ่มต้นของการย้ายถิ่นเพื่อการแสวงหางานทำ และเป็นจุดที่แรงงานข้ามชาติมีความเสี่ยงที่จะถูกเอารัดเอาเปรียบ ในขณะที่เดียวกันกับที่ฝ่ายรัฐบาลก็ได้แสดงท่าทีรับรู้ถึงความจำเป็นในการปรับปรุงกลไกและ กฎเกณฑ์สำหรับภาคส่วนดังกล่าวแต่เมื่อพิจารณาในเชิงปฏิบัติแล้วพบว่าทางภาครัฐยังไม่สามารถลดการแสวงหาประโยชน์อย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้ใช้แรงงานข้ามชาติได้อย่างเป็นรูปธรรม การเข้าถึงข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจของแรงงานข้ามชาติ ขณะเดียวกันจากประสบการณ์ของแรงงานข้ามชาติก็พบว่ายังมีความแตกต่างระหว่างขั้นตอน ที่กฎหมายระบุไว้กับขั้นตอนที่นายหน้าใช้ปฏิบัติจริงอย่างได้ชัด ไม่ว่าจะเป็น จัดทำสัญญาในเชิงเป็นผู้รับดำเนินการแทนไม่ใช่คู่สัญญาที่แท้จริง สัญญาซ้ำซ้อน การกู้เงินที่มีภาระผูกพันกับสัญญาจ้างงาน การไม่ปฏิบัติตามสัญญา สัญญาไม่เป็นธรรม การสมรู้ร่วมคิดทุจริต ระหว่างนายหน้า เจ้าพนักงาน และหน่วยงานที่ให้กู้ยืมเงิน ตลอดจนการเบิกจ่ายโดยไม่มีใบเสร็จ เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ยังเป็นปัญหาหลักในกระบวนการจัดหางานสำหรับแรงงานข้ามชาติมาโดยตลอด นอกจากนี้แล้วยังพบว่าเมื่อมีปัญหาแรงงานข้ามชาติที่ไม่สามารถเข้าถึงกลไกคุ้มครองตามกฎหมายที่มีอยู่ เนื่องด้วยข้อจำกัดในฐานะที่เป็นแรงงานข้ามชาติ และอุปสรรคในเชิงระบบการคุ้มครองของประเทศต้นทางและปลายทาง

เครือข่ายประชากรแรงงานข้ามชาติ มีข้อเสนอว่า

1. ลดขั้นตอนการจัดหางานที่ซับซ้อนและค่าธรรมเนียมบนกระบวนการที่มีราคาแพง
2. มีมาตรการที่เข้มงวดต่อการจัดการปัญหาทุจริตคอร์รัปชันที่มีส่วนทำให้แรงงานข้ามชาติต้องแบกรับภาระค่าบริการจัดหางานที่แพงขึ้น รวมถึงมีมาตรการการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดอย่างจริงจัง เพื่อจัดการกับปัญหาทุจริตคอร์รัปชันในขั้นตอนการจัดหางาน
3. เพิ่มศักยภาพของระบบควบคุมติดตามผล (monitoring system) สำหรับหน่วยงานจัดหางาน ที่ถูกขึ้นบัญชีดำ และเพิ่มความเชื่อมั่นในการจัดการกับหน่วยงานบริการจัดหางานที่ละเมิดกฎหมายว่าจะถูกขึ้นบัญชีดำและได้รับบทลงโทษ
4. ริเริ่มกองทุนระหว่างประเทศเพื่อให้บริการเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ โดยอาจจะสนับสนุนให้มีการริเริ่มโครงการกองทุนเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำระหว่างประเทศสำหรับกลุ่มแรงงานต่างชาติที่กำลังหางานและต้องการใช้บริการเงินกู้สำหรับผู้มีรายได้น้อยแบบไม่ต้องใช้หลักประกัน (micro credit) โดยรัฐสมาชิกสามารถช่วยเหลือกลุ่มแรงงานข้ามชาติในเรื่องสถานะทางกฎหมายเพิ่มเติม นอกจากนั้นโครงการเงินกู้ดังกล่าวควรให้บริการผ่าน “ธนาคารแรงงาน (Labor Bank)” และสามารถเข้าถึงได้ในระดับชุมชน
5. รัฐประเทศต้นทางและปลายทางควรจะต้องมีมาตรการผลักดันให้เกิดการเตรียมความพร้อมก่อนการเดินทางไปทำงานต่างประเทศ รวมทั้งการจัดทำข้อมูลเผยแพร่ต่อสาธารณชนในเรื่องการเดินทางไปทำงานต่างประเทศ และระบบการจัดหางานเพื่อเป็นหลักประกันให้แรงงานข้ามชาติมีความรู้ความเข้าใจในการตัดสินใจในการเดินทางไปทำงาน

ในประเทศปลายทาง ทั้งนี้ควรมีการระบุหรือกำหนดประเด็นดังกล่าวในเงื่อนไขการทำงานระหว่างประเทศต้นทาง และปลายทางอย่างชัดเจนเพื่อให้เกิดหลักปฏิบัติร่วมกัน

2. แรงงานข้ามชาติตกค้าง

แรงงานข้ามชาติที่อยู่ในสถานการณียากลำบาก จากสภาวะการณียากลำบากได้รับความสนใจจากองค์กรพัฒนาเอกชน และนานาชาติเป็นพิเศษโดยเฉพาะในช่วงเหตุการณ์คลื่นสึนามิพัดถล่ม เมื่อปี 2547 และเหตุการณ์น้ำท่วมในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เมื่อปี 2554 ความไม่ชัดเจนด้านฐานข้อมูลของแรงงานข้ามชาติก่อให้เกิดความยากลำบากในการติดตามหาแรงงานข้ามชาติที่อาจจะเสียชีวิตหรือหายไปในช่วงที่เกิดภัยพิบัติ เกิดความเสี่ยงต่อการถูกจับกุมเนื่องจากแรงงานข้ามชาติได้ย้ายมาอยู่ในพื้นที่ปลอดภัยจากเหตุภัยพิบัติแต่เป็นพื้นที่ที่อยู่นอกพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตให้แรงงานข้ามชาตินั้นอาศัยอยู่ หรือถูกจับกุมตัวเนื่องจากใบอนุญาตทำงานหรือเอกสารทางราชการออกให้นั้นสูญหายไป การขาดความรู้ความเข้าใจถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอรับการช่วยเหลือ เนื่องจากข้อมูลที่ประกาศให้ความช่วยเหลือหรือผ่านการโทรศัพท์ร้องเรียนนั้น ส่วนใหญ่ยังเป็นการใช้ภาษาไทย อีกทั้งรัฐบาลไทยยังขาดแผนระยะยาวเรื่องการจัดกรกับประเด็นการคุ้มครองสิทธิแรงงาน หลังจากที่ยุทธศาสตร์การประกอบอาชีพมีปัญหาในช่วงเกิดภัยพิบัติและไม่สามารถจ้างงานในช่วงระยะเวลาต่อไปได้ นอกจากนี้ยังพบว่าจากเหตุการณ์ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นที่ผ่านมา กระบวนการหรือขั้นตอนในการส่งแรงงานข้ามชาติกลับประเทศต้น ก็ยังไม่มีมาตรการชัดเจนและเหมาะสมกับความต้องการและความปลอดภัยของแรงงานข้ามชาติ

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ภาครัฐจำเป็นต้องมีการพิจารณาให้คำนิยามใหม่ต่อการมีปฏิสัมพันธ์ของกลไกการคุ้มครองผู้ย้ายถิ่นระหว่างประเทศในประเด็นเรื่องการเป็นผู้ย้ายถิ่นตกค้าง โดยพิจารณาในมิติด้านสิทธิมนุษยชนเพิ่มมากขึ้น

ต่อประเด็นนี้เครือข่ายประชากรแรงงานข้ามชาติ มีข้อเสนอว่า

1. จะต้องมีการผลักดันให้เกิดมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศในการให้ข้อมูลข่าวสารต่อผู้ย้ายถิ่นตกค้างที่อยู่ในภาวะต้องการ ความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนหรือในสถานการณียากลำบาก
2. ผลักดันให้เกิดมาตรฐานระหว่างประเทศและกลไกการดำเนินการภายในประเทศในเรื่องการให้ความช่วยเหลือของประเทศปลายทางสู่ผู้ย้ายถิ่นตกค้างที่อยู่ในภาวะต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน
 - การบริการออกเอกสารต่างๆให้ใหม่ไม่ว่าจะเป็น เอกสารประจำตัว ใบอนุญาตทำงาน (work permits) และหลักฐานการอนุญาตให้เข้าประเทศ (visa)
 - ละเว้นการดำเนินคดีในเรื่องการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายกับแรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้จดทะเบียน โดยเฉพาะในระหว่างสถานการณียากลำบาก เพื่อที่จะให้พวกเขาสามารถเข้ารับการบรรเทา สาธารณภัยและได้รับการช่วยเหลืออย่างไม่ถูกเลือกปฏิบัติ รวมถึงยกเว้นในเรื่องค่าธรรมเนียม ค่าปรับในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการต่ออายุ หรือดำเนินการเรื่องเอกสารประจำตัวและการขออนุญาตทำงาน หรือกรณีการดำเนินการเอกสารอื่นใดต่อแรงงานข้ามชาติที่ตกอยู่ในสถานการณียากลำบาก

3. ริเริ่มแนวทางและความร่วมมือระหว่างประเทศระหว่างผู้ช่วยทูตฝ่ายแรงงาน (labor attaché) ในการให้ความช่วยเหลือ และบรรเทาทุกข์ให้กับผู้ย้ายถิ่นในภาวะที่ต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วน และเสริมความเชื่อมั่นว่าการให้ความช่วยเหลือจากผู้ช่วยทูตฝ่ายแรงงานจะขยายไปถึงผู้ย้ายถิ่นจาก ประเทศอื่นตามลำดับโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติและศาสนา

3. สิทธิแรงงาน

ในประเทศปลายทางหลายประเทศ รวมทั้งในประเทศไทย แรงงานข้ามชาติโดยเฉพาะกลุ่มแรงงานข้ามชาติที่ทำงานรับใช้ในบ้าน (migrant domestic workers) และแรงงานข้ามชาติที่ไม่จดทะเบียน (irregular migrants) มักไม่ถูกไม่ถูกคุ้มครองภายใต้ในกฎหมายแรงงาน อีกทั้งแรงงานที่ทำงานในบางประเภท เช่น แรงงานทางทะเล (seafarers) แรงงานตามฤดูกาล (seasonal workers) และ แรงงานภาคเกษตรกรรม (agricultural workers) ต่างก็มิได้อยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายแรงงานในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในด้านการสมาคม (association) และสิทธิในการต่อรองร่วม (collective bargaining) หรือแม้แต่ในกรณีที่ กฎหมายแรงงานภายในประเทศ สามารถคุ้มครองแรงงานข้ามชาติเหล่านี้ การบังคับใช้กฎหมาย และกลไกการชดเชยก็มักจะมีปัญหาให้พบเจอ เช่น การที่แรงงานข้ามชาติรู้สึกว่าการข่มขู่โดยนายจ้าง และกลัวผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการร้องเรียน รวมถึงอุปสรรคด้านภาษา จนทำให้แรงงานดังกล่าวต้องตัดสินใจที่จะนิ่งเฉยหรือไม่ดำเนินการใด ๆ เนื่องจากกลัวว่าจะสูญเสียงาน ตลอดจนการที่แรงงานขาดช่องทางในการเข้าถึงความช่วยเหลือ ทำให้แรงงานข้ามชาติจำนวนไม่น้อยไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ดังนั้นเพื่อให้เกิดการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ การได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานและตามมาตรฐานสิทธิแรงงาน รัฐบาลควรดำเนินการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองแรงงาน และสร้างกระบวนการในการเข้าถึงการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างจริงจัง

ต่อประเด็นดังกล่าว เครือข่ายประชากรแรงงานข้ามชาติ มีข้อเสนอว่า

1. แรงงานข้ามชาติควรมีสหภาพได้รับการว่าจ้างและคุ้มครองภายใต้กฎหมายเช่นเดียวกับประชาชนของประเทศนั้นๆ
2. แรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้รับรองสถานะว่าเป็นผู้ลี้ภัย (refugees) หรือผู้แสวงหาที่พักพิง (asylum seekers) ควรมีสหภาพได้รับการว่าจ้างและคุ้มครองเช่นเดียวกับแรงงานที่ได้รับการขึ้นทะเบียนในขณะที่ยกการส่งกลับประเทศ (repatriation) และรอการตั้งถิ่นฐานใหม่ (resettlement)
3. ผลักดันให้เกิดมาตรฐาน หรือกรอบการดำเนินงานขั้นต่ำระหว่างประเทศ รวมทั้งแนวทางการดำเนินการภายในประเทศว่าด้วยการทำสัญญาจ้างงาน ซึ่งควรประกอบไปด้วย
 - ขั้นตอนและกลไกการจ้างงาน
 - สัญญาจ้างงานควรถูกร่างขึ้นพร้อมกันในสองภาษา ทั้งภาษาของประเทศที่ว่าจ้างงานและ ภาษาของผู้ย้ายถิ่นเองโดยสัญญาดังกล่าวควรมีสถานะทางกฎหมายที่เท่าเทียมกัน
 - ควรมีการกำหนดบทลงโทษและการรับผิดชอบสำหรับในกรณีที่หน่วยงานบริการจัดหางาน ละเมิดกฎหมาย
4. เพิ่มอำนาจการต่อรองให้กับผู้ย้ายถิ่นโดยการลงนามในสนธิสัญญาต่างๆขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO)

5. ปรับมาตรฐานของสัญญาจ้างงานเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นว่าแรงงานข้ามชาติจะได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ สิทธิที่จะเข้าร่วมชุมนุมและการประท้วงตามกฎหมาย (rights to participate in protest and demonstration) ตลอดจนสิทธิในการร่วมเจรจาต่อรอง (rights to collective bargaining)
6. วิเคราะห์มาตรฐานระดับนานาชาติสำหรับแรงงานต่างชาติในการส่งเสริมประเด็นเรื่องสิทธิในการเจรจาต่อรองร่วม และสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงาน ให้ความเชื่อมั่นว่าการเจรจาต่อรองร่วมจะไม่ถูกมองว่า ขัดต่อผลประโยชน์แห่งชาตินั้นๆ โดยรัฐสมาชิกควรใช้มาตรฐานเดียวกันกับกฎหมายในประเทศของตน นอกจากนั้นลูกจ้างที่เป็นแรงงานข้ามชาติจึงพึงที่จะมีสิทธิเสรีภาพในการสมาคม การชุมนุมในที่สาธารณะ และการเจรจาต่อรองร่วม เช่นเดียวกับประชาชนของประเทศนั้นๆ
7. วิเคราะห์มาตรฐานเกี่ยวกับการจัดตั้งสหพันธ์แรงงานระดับภูมิภาค
8. ปรับกฎหมายเพื่ออนุญาตให้แรงงานข้ามชาติไม่ถูกจำกัดประเภทของอาชีพงานโดยเฉพาะการถูกจำกัดอยู่ในกลุ่มของแรงงานไร้ฝีมือและแรงงานรับใช้ในบ้านเท่านั้น นอกจากนั้นควรมีการปรับรายชื่อสาขาอาชีพที่ต้องห้ามสำหรับแรงงานข้ามชาติซึ่งการดำเนินการควร อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2521 (1978)
9. ปรับปรุงให้ระบบของสำนักงานประกันสังคมครอบคลุมไปถึงประเด็นเรื่องสิทธิของแรงงานข้ามชาติ ตลอดจนให้มีความสอดคล้องกับสิทธิประโยชน์ที่แรงงานข้ามชาติพึงจะได้รับ
10. แก้ไขพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 (1994) เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นให้กับนายจ้าง ที่มีลูกจ้างเป็นแรงงานข้ามชาติว่าจะสามารถเข้าถึงกองทุนเงินทดแทนได้
11. ส่งเสริมและสนับสนุนแรงงานข้ามชาติให้ได้รับการพัฒนาฝีมือและเพิ่มศักยภาพในการปฏิบัติงาน
12. อนุญาตให้แรงงานข้ามชาติไร้ทักษะและด้อยทักษะสามารถทำงานได้อย่างมีอิสระเช่นเดียวกับแรงงานที่มีความเชี่ยวชาญ (professional workers) อื่นๆในประชาคมอาเซียน

4. สิทธิของผู้หญิงและหลักประโยชน์สูงสุดของเด็กในการอพยพย้ายถิ่น

สิทธิของสตรีย้ายถิ่น

กลุ่มสตรีเป็นกลุ่มที่เผชิญประสบการณ์การอพยพย้ายถิ่นหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นแรงงานข้ามชาติเอง ผู้ติดตามของแรงงานข้ามชาติ การแต่งงานกับผู้ย้ายถิ่น และแม้แต่จะเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการอพยพย้ายถิ่น โดยเฉพาะกลุ่มสตรีที่เป็นแรงงานข้ามชาตินั้นต้องเผชิญกับความเสี่ยงกับการเข้าไม่ถึงการคุ้มครองทางแรงงาน กฎหมาย และสังคม ในบางภาคส่วน (รวมถึงงานบ้านและงานด้านอื่นๆที่มีสตรีเป็นประเภทแรงงานหลัก) สภาพการทำงาน และสภาพความเป็นอยู่มีส่วนทำให้ความเสี่ยงเหล่านั้นเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นเหตุให้แรงงานข้ามชาติสตรีมีความเสี่ยงในการต้องเผชิญกับความรุนแรงทางเพศและร่างกาย, การถูกคุมขังระหว่าง การย้ายถิ่น, สุขภาพทรุดโทรม, ถูกปฏิเสธ สิทธิอนามัยเจริญพันธุ์, การจ่ายค่าจ้างช้า หรือการไม่ได้รับค่าจ้าง, การถูกยึดเอกสารเดินทางอย่างผิดกฎหมาย, การเลิกสัญญาอย่างผิดกฎหมาย และการเข้าไม่ถึงความยุติธรรม เป็นต้น

เมื่อกล่าวถึงสภาพปัญหาหลากหลายที่เหล่าสตรีย้ายถิ่นต้องเผชิญแล้วภาครัฐควรพิจารณาการเริ่มการร่างและนำไปปฏิบัติซึ่งกฎหมายและนโยบายเกี่ยวกับการย้ายถิ่นฐานซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของกลไกสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศโดยมีสิทธิสตรีเป็นศูนย์กลาง

เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าว เครือข่ายประชากรแรงงานข้ามชาติ มีข้อเสนอว่า

1. ส่งเสริมศักยภาพแรงงานหญิงด้านทักษะการเจรจาต่อรอง และการจัดตั้งสหภาพแรงงานของกลุ่มสตรีแรงงานข้ามชาติ ให้ตรงกับอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ(ILO 87,98)
2. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ย้ายถิ่นได้มีโอกาสจัดตั้งการบริการทางการศึกษาตามความต้องการ และสอดคล้องกับวัฒนธรรมในประเทศต้นทาง
3. ให้มีการปรับแก้กฎหมายให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน และกฎหมายในประเทศ เช่น การคุ้มครองอย่างเท่าเทียมในกฎหมายคุ้มครองแรงงาน โดยให้คุ้มครองลูกจ้างทำงานบ้าน แรงงานในภาคเกษตร และแรงงานหญิงในภาคบริการ
4. กฎหมายประกันสังคม ต้องคำนึงถึงการส่งเสริมแรงงานหญิงข้ามชาติ และครอบครัว ที่เข้ามาทำงานแบบถูกกฎหมายให้เข้าถึงระบบบริการด้านสุขภาพ และอนามัยเจริญพันธุ์ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้คำนึงถึงคุณภาพชีวิต มากกว่าการใช้แรงงาน หรือการสร้างมิติทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว
5. การศึกษารัฐบาล ต้องคำนึง และเปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับเด็กก่อนวัยเรียน ได้เข้าเรียน เลี้ยงดูในสถานที่ หรือศูนย์เลี้ยงเด็กลูกของแรงงาน ที่ใกล้กับสถานที่ทำงานในพื้นที่อย่างเท่าเทียมในด้านสิทธิความเป็นมนุษย์
6. แรงงานหญิงข้ามชาติ ควรได้รับโอกาสในการจัดการศึกษานอกระบบ และได้รับข้อมูลในด้านการจัดการระบบการดำเนินชีวิตในประเทศที่เข้าทำงาน รวมถึงการให้ความรู้เรื่องการวางแผนครอบครัวเมื่ออยู่ในประเทศที่เข้ามาทำงาน
7. การคุ้มครองความปลอดภัย เมื่ออยู่ในประเทศที่ทำงาน จะต้องมียุทธศาสตร์พิเศษในการคุ้มครอง เมื่อถูกข่มขืน ล่วงละเมิดทางเพศ หรือได้รับความรุนแรงในครอบครัว หรือที่ทำงาน เช่น การได้รับสถานที่พักพิงระหว่างการต่อสู้คดี การมีบ้านพัก และการฝึกอาชีพที่สอดคล้องกับแรงงานหญิงระหว่างการต่อสู้คดี และรอส่งกลับ ทั้งนี้รัฐต้องมีทัศนคติ และการแก้ไขกฎหมายป้องกันการค้ามนุษย์ ให้คุ้มครองแรงงานหญิงข้ามชาติที่ถูกกระทำเหมือนผู้ถูกกระทำจากการค้ามนุษย์เช่นเดียวกัน

หลักประโยชน์สูงสุดของเด็กในการอพยพย้ายถิ่น

เด็กเป็นประชากรส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในประเด็นเรื่องการย้ายถิ่นและการเคลื่อนที่ของประชากรอันซับซ้อนที่เกิดขึ้นในหลายพื้นที่ในโลก และในปัจจุบันจำนวนของ “เด็กในบริบทของการย้ายถิ่น” ก็ได้เพิ่มขึ้นมาก จากการประมาณการล่าสุดพบว่าผู้ย้ายถิ่นภายในประเทศในปัจจุบันมีจำนวนถึง 750 คน และผู้ย้ายถิ่นระหว่างประเทศมีจำนวนประมาณ 241 คน จากจำนวนดังกล่าว ภายในปี 2040 คาดว่าจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นถึง 400 ล้านคนด้วยกัน ซึ่งทำให้ความช่วยเหลือจากสมาชิกในครอบครัวในถิ่นฐานเดิมเป็นกำลังสำคัญในการทำให้ชุมชนก้าวต่อไปได้ อย่างไรก็ตามพบว่าครึ่งของผู้ย้ายถิ่นเป็นสตรี และยังมีผู้ย้ายถิ่นอีกจำนวนมากที่เป็นเด็กและเยาวชน ที่มีความจำเป็นต้องย้ายถิ่นโดยลำพังหรือย้ายพร้อมกับ

ผู้ปกครองโดยมีทั้งลักษณะชั่วคราวและถาวร จากการประมาณการยังพบอีกว่าอย่างน้อยประมาณ 3.3 ล้านผู้ย้ายถิ่นระหว่างประเทศทั่วโลกมีอายุน้อยกว่า 20 ปี (ประมาณ 16% ของจำนวนผู้ย้ายถิ่นทั้งหมด) และอีก 11 ล้านคนนั้นเป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปีเท่านั้นและ 60% จากจำนวนนี้อาศัยอยู่ในประเทศด้อยพัฒนาและด้อยพัฒนา (UNICEF 2012) ในระดับภูมิภาคการอพยพย้ายถิ่นของเด็กนับว่าเป็นปรากฏการณ์สำคัญ จำนวนของเด็กและเยาวชนย้ายถิ่นได้เพิ่มมากขึ้นในทวีปแอฟริกา (28%) ตามมาด้วยทวีปเอเชีย (21%) ทวีปเอเชียเนียบ (11%) ทวีปยุโรป (11%) และทวีปอเมริกา (10%) (UNICEF 2012)

โอกาสและอุปสรรคของประเด็นอพยพย้ายถิ่นของเด็กเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองข้ามไปได้ กรอบงานของการย้ายถิ่นหลังปี 2015 จึงส่งผลกระทบอย่างมีนัยยะต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้ย้ายถิ่น การคำนึงถึงสิทธิของเด็กในการย้ายถิ่นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากอันจะมีผลกระทบอย่างมีนัยยะต่อชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กวันนี้และเด็กอีกนับล้านที่จะต้องอยู่ในบริบทของการย้ายถิ่นในวันข้างหน้า

เด็กในบริบทของการย้ายถิ่น: ความเสี่ยงและอุปสรรค

เด็กในบริบทของการย้ายถิ่น* เด็กมีความจำเป็นต้องย้ายถิ่นหลายประการทั้งโดยการสมัครใจและไม่สมัครใจ ภายในและระหว่างประเทศ พร้อมกับผู้ปกครองและเพียงลำพัง และสำหรับการย้ายถิ่นดังกล่าว สำหรับเด็กบางคนอาจถือเป็นการเปิดโอกาสแต่ในขณะเดียวกันอาจทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาวะเสี่ยง (หรือเพิ่มสภาวะเสี่ยง) ต่อการถูกเอาเปรียบทางเศรษฐกิจและทางเพศ การกระทำทารุณ ถูกทอดทิ้ง และเป็นเหยื่อของความรุนแรง

(^{*}ให้คำนิยามดังกล่าวโดย Inter-Agency Group on Children on the Move ที่ถูกจัดตั้งขึ้นในปี 2011 หลังจากการประชุม Global Conference on Children on the Move ณ เมืองบาเซิลใน เดือนตุลาคมปี 2010 การประชุมดังกล่าวได้รวมเอาองค์กรต่างๆ เช่น ILO, IOM, UNHCR, UNICEF, Plan international, Save the Children, Terre des Hommes, the African Movement of Working Children and Youths, Environmental Development Action in the Third World, World Vision, the Oak Foundation และผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการอื่นๆ)

เหตุผล รูปแบบ และผลที่ได้จากการย้ายถิ่นของเด็กนั้นมีความซับซ้อนและซับซ้อน สำหรับเด็กหลายๆคนการได้จากถิ่นฐานเดิมหมายถึงชีวิตที่ดีขึ้น การหลีกเลี่ยงจากความยากจน การถูกกระทำทารุณ ความรุนแรง หรือความขัดแย้งหรือโอกาสที่ดีกว่าในการเข้าถึงงาน การศึกษา การบริการพื้นฐานต่างๆ เด็กในบริบทของการย้ายถิ่นนั้นโดยเฉพาะหากต้องเดินทางเพียงลำพังอาจต้องประสบกับปัญหาขาดการปกป้องคุ้มครองจากครอบครัวหรือชุมชน เมื่อเด็กอยู่ในระหว่างการย้ายถิ่น โดยเฉพาะในกรณีที่ขาดการคุ้มครองต่างๆ พวกเขาอาจมีความเสี่ยงต่อความรุนแรง การกระทำทารุณ และการถูกเอาเปรียบในหลายรูปแบบเพิ่มมากขึ้นในระหว่างการเดินทาง หรือเมื่อพวกเขาเดินทางถึงที่หมายแล้วก็ตาม พวกเขาอาจเสี่ยงถูกเลือกปฏิบัติเพราะสถานะของการย้ายถิ่นและต้องพบกับอุปสรรคในรูปแบบต่างๆ ในขณะที่พยายามขอความช่วยเหลือ การคุ้มครอง และการบริการพื้นฐานไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาและการสาธารณสุข เด็กๆที่อาจต้องการความช่วยเหลือในระดับระหว่างประเทศอาจพบอุปสรรคในการกระบวนการเข้าถึงศูนย์พักพิงเพราะขาดมาตรการเฉพาะ เช่น ขั้นตอนการขอเข้าอาศัยใน

ศูนย์พักพิงที่มีความเป็นมิตรต่อเด็ก (children-friendly) และการเข้าถึงข้อมูลที่จะสามารถสนับสนุนความต้องการของพวกเขาได้

ข้อเสนอแนะที่สำคัญ

1. เด็กควรได้รับการรับรองการเข้าถึงบริการ การคุ้มครอง และความยุติธรรมโดยไม่คำนึงถึงสถานะของการย้ายถิ่น
 - 1.1 รัฐควรทบทวนและปฏิรูปกฎหมายเกี่ยวกับการย้ายถิ่นและในเรื่องการคุ้มครองทางสังคม นโยบาย และการปฏิบัติ ที่จำกัดการเข้าถึงบริการ การคุ้มครองให้พ้นจากความรุนแรง การถูกเอารัดเอาเปรียบ การถูกกระทำทารุณ และกลไกการได้รับการชดเชยทางกฎหมายในกรณีที่ถูกกระทำทารุณอันเนื่องมาจากการย้ายถิ่น โดยควรจะต้องแยกให้ชัดเจนกับกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวกับการควบคุมการเข้าประเทศและการป้องกันการแบ่งปันข้อมูล(data-sharing)
 - 1.2 การให้ศักยภาพของระบบในการคุ้มครองเด็กและการคุ้มครองทางสังคมมีเด็กเป็นศูนย์กลางและควรจะสามารถตรวจพบ ช้างอิง และส่งเสริมการจัดการกับสถานการณ์ความเสี่ยงที่อยู่นอกเหนือเรื่องประเด็นความยากจน ระบบดังกล่าวควรรวมขั้นตอนและเครื่องมือในการพิสูจน์อัตลักษณ์ คุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่มีความเสี่ยงสูง เช่น เหตุของการค้ามนุษย์ การถูกเอารัดเอาเปรียบ ความรุนแรง การกระทำทารุณ และมีความบอบช้ำทางจิตใจ
2. สิทธิในการได้มีชีวิตครอบครัวที่ตั้งอยู่ในหลักผลประโยชน์สูงสุดของเด็กควรได้รับการคุ้มครองและเติมเต็ม ในบริบทของการย้ายถิ่นและการพัฒนา
 - 2.1 หลักการของความเป็นเอกภาพของครอบครัวควรได้รับการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่รัฐเสมอ โดยสมาชิกของครอบครัวไม่ควรถูกแยกจากกันเพราะการกระทำของรัฐหรือต้องถูกแยกเพราะการไม่กระทำของรัฐ นอกเหนือจากการกระทำดังกล่าวอยู่ในกรณีหลักผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก ปัจจัยต่างๆที่ควรถูกนำมาพิจารณาคือ มุมมองของเด็ก และการพิสูจน์อัตลักษณ์ การคุ้มครองครอบครัว และการดำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดี การดูแล คุ้มครอง และความปลอดภัย สิทธิในการมีสุขภาพที่ดี การศึกษา และกรณีที่เกิดอยู่ในความเสี่ยงเป็นต้น
 - 2.2 รัฐควรพิจารณาดำเนินการทางเลือกต่อการขังหรือส่งกลับประเทศเพื่อที่จะให้ความเชื่อมั่นว่าต่อสิทธิของเด็กต่อครอบครัว เช่น การอนุญาตให้พักอยู่ในบริเวณเดียวกับครอบครัวเพื่อหลักสิทธิประโยชน์สูงสุดของเด็ก
3. หยุดการกักขังควบคุมตัวเด็กในห้องพักขังของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
 - 3.1 รัฐควรหยุดการกักขังควบคุมตัวเด็กในห้องพักขังของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองโดยสิ้นเชิง เด็กไม่ควรถูกกักขังควบคุม และการกระทำดังกล่าวไม่สามารถอธิบายหาความเหมาะสมได้ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นฐานของสถานะทางการย้ายถิ่นของผู้ปกครอง หรือสถานะการย้ายถิ่นของเด็กเองไม่ว่าเด็กนั้นจะย้ายถิ่นเพียงลำพังหรือเป็นเด็กที่ถูกแยกออกมา
 - 3.2 รัฐควรดำเนินการต่อต้านการจำกัดอิสรภาพทุกรูปแบบที่มีพื้นฐานมาจากสถานะภาพทางการย้ายถิ่น และควรพัฒนากฎหมาย นโยบาย และหลักปฏิบัติที่ทำให้เด็กได้อยู่กับสมาชิกในครอบครัว และ/หรือผู้ปกครอง ในขณะที่ย้ายถิ่น และ/หรืออยู่ในประเทศปลายทาง ตั้งอยู่ในหลักผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก และได้รับการจัดสรรให้อยู่ในสภาวะแวดล้อมในบริบทของ

ครอบครัวและชุมชน ซึ่งไม่เป็นไปในลักษณะการถูกกักขังในขณะที่สถานะภาพทางการย้ายถิ่นของพวกเขากำลังถูกพิจารณา นอกจากนั้นควรเน้นการใช้มาตรการเข้มงวดในเฉพาะกรณีที่เป็นที่จำเป็น

5. การนิยามใหม่ต่อกลไกคุ้มครองผู้ย้ายถิ่น

เพื่อให้เกิดการนำเสนอกรอบมิติใหม่ในการให้คำนิยาม และสร้างวาระในเรื่องการคุ้มครองผู้ย้ายถิ่นระหว่างประเทศ เครือข่ายประชากรมงานข้ามชาติ มีข้อเสนอว่า

1. จะต้องมีการผลักดันให้เกิดกลไกระหว่างประเทศในการกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน ควบคุมติดตาม และคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ ในระดับทวิภาคี พหุภาคี ภูมิภาค และระดับนานาชาติ
 - กลไกระหว่างประเทศในการรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการบริหารจัดการงานและการคุ้มครอง แรงงานทั้งในประเทศต้นทางและปลายทาง
 - เกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศสำหรับการให้ความรู้ช่วงก่อนออกเดินทาง ระหว่างการถูกจ้างงาน สภาพการจ้างงาน และการแนะแนวทางหลังการถูกจ้างงาน
2. ริเริ่มผลักดันให้เกิดการจัดทำมาตรฐานระหว่างประเทศและจัดตั้งหน่วยงาน/กองทุนระหว่างประเทศเพื่อเพิ่ม ปลอดภัยของเด็กในบริบทย้ายถิ่นที่อยู่ระหว่างการย้ายถิ่น (เด็กที่เดินทางโดยไม่มีผู้ปกครอง และเด็กที่ถูกทารุณกรรม เป็นต้น) และสตรีที่ถูกทารุณกรรม โดยมาตรฐานดังกล่าวควรให้ความสำคัญกับเด็กทารกและเด็กเล็กเป็นพิเศษ
3. ริเริ่มผลักดันให้เกิดมาตรฐานระหว่างประเทศในด้านการส่งเสริมสิทธิการเข้าถึงความยุติธรรมในกรณีที่ถูกเผชิญ กับ เหตุการณ์ความรุนแรง โดยให้ความเชื่อมั่นว่ามาตรฐานนั้นจะสามารถคุ้มครองสิทธิของเด็กและ สตรีย้ายถิ่นให้ได้รับความเสมอภาคกับประชาชนในประเทศนั้นๆทั้งภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย และการบังคับใช้จริง นอกจากนั้นมาตรฐานดังกล่าวจึงควรเพิ่มคำแนะนำเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา (counseling) บริการอื่นๆที่เกี่ยวข้อง การให้ความช่วยเหลือและการชดเชยให้กับ สตรีและเด็กในบริบทของการย้ายถิ่นที่ต้องเผชิญกับ เหตุการณ์รุนแรงด้วย
4. ริเริ่มและควบคุมติดตามการดำเนินการเกี่ยวกับออกเอกสารพิสูจน์สัญชาติให้กับเด็กย้ายถิ่น และสิทธิในการได้พบครอบครัว ตลอดจนสนับสนุนการรับรองให้สูติบัตรเป็นเอกสาร ที่สามารถใช้เป็นหลักฐานอย่างเป็นทางการทั้งในระดับทวิภาคี และระดับภูมิภาค
5. ริเริ่มมาตรฐานและแนวทางในการให้หน่วยกิตการศึกษาและการออกไปรับรองการโอนย้ายสถานศึกษา
6. ริเริ่มมาตรฐานระหว่างประเทศและแนวทางในการคุ้มครองผู้ย้ายถิ่นที่มีลักษณะงานแบบไม่ชัดเจน ทั้งนี้รวมถึงงานประเภทออแพร์ (Au pair), โครงการทำงานและท่องเที่ยว (work and travel) และบริการจัดหาคู่ เป็นต้น โดยควร ให้ความเชื่อมั่นว่ามาตรฐานดังกล่าวจะเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อน กลไกการร้องเรียนและการชดเชยได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. ริเริ่มมาตรฐานเรื่องสิทธิที่จะสมรสและก่อร่างสร้างครอบครัวสำหรับแรงงานข้ามชาติโดยมีหลักปฏิบัติ อยู่ภายใต้ได้ กรอบของกฎหมาย ทั้งในกรณีระหว่างผู้ย้ายถิ่นด้วยกันเองและ ระหว่างผู้ย้ายถิ่นกับประชากรของประเทศนั้นๆ
8. ริเริ่มมาตรฐานสำหรับแรงงานต่างชาติในอาเซียน และเปิดตลาดแรงงานเสรี

9. อันเนื่องมาจากความเหลื่อมล้ำของสถานการณ์การค้ามนุษย์และการถูกเอารัดเอาเปรียบของแรงงานข้ามชาติในอาเซียน อาเซียนควรเร่งการดำเนินการของคณะกรรมการอาเซียนด้านแรงงานข้ามชาติ (the ASEAN Committee on Migrant Workers: ACMW) และการนำไปปฏิบัติซึ่งกลไกดังกล่าว
10. จัดตั้งกลไกระดับอาเซียนเพื่อรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับประเด็นบริการจัดหางานและ การคุ้มครองสิทธิแรงงานทั้งในประเทศต้นทางและปลายทาง โดยกลไกดังกล่าวควรจะถูกปฏิบัติ อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในประเทศต้นทางและปลายทางมีการกำหนดบทลงโทษและมาตรการขดเชย สำหรับผู้ย้ายถิ่นที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม
11. จัดตั้งเกณฑ์มาตรฐานระดับอาเซียนและเพิ่มความร่วมมือระดับทวิภาคีสำหรับการให้ความรู้ช่วง ก่อนออกเดินทาง และการกลับคืนสู่สังคมช่วงหลังจากการถูกจ้างงาน ในประเด็นต่างๆ เช่น
 - a. การปรับตัวทางวัฒนธรรม (Cultural adjustment)
 - b. การศึกษาและการศึกษาต่อเนื่อง (Education and continuity of education)
 - c. ทักษะในการปฏิบัติงาน (Occupational skills)

6. สนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายในประเทศและแนวทางการปฏิบัติที่ดี

เครือข่ายประชากรแรงงานข้ามชาติ มีข้อเสนอว่า

1. แก้ไขกฎหมายเพื่ออนุญาตให้แรงงานข้ามชาติไม่ถูกจำกัดประเภทของอาชีพงาน โดยเฉพาะการถูกจำกัดอยู่ในกลุ่มของงานไร้ฝีมือและแรงงานรับใช้ในบ้านเท่านั้น แก้ไขรายชื่อสาขาอาชีพที่ต้องห้ามสำหรับแรงงานข้ามชาติโดยให้มีการดำเนินการอยู่ภายใต้ พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2521 (1978)
2. ปรับปรุงให้ระบบของสำนักงานประกันสังคมครอบคลุมไปถึงสิทธิของแรงงานข้ามชาติ ตลอดจนให้มีความสอดคล้องกับสิทธิประโยชน์ที่แรงงานข้ามชาติพึงจะได้รับ
3. แก้ไขพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 (1994) เพื่อให้ความเชื่อมั่นกับนายจ้างที่มีลูกจ้าง เป็นแรงงานข้ามชาติว่าจะสามารถเข้าถึงกองทุนเงินทดแทนได้
4. ส่งเสริมแรงงานข้ามชาติให้มีโอกาสด้านวัฒนธรรมและการเข้าร่วมกิจกรรมสันตนาการต่างๆ ร่วมกัน ตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในการจัดกิจกรรมสันตนาการและวัฒนธรรมต่างๆ
5. สนับสนุนและเพิ่มบทบาทของกลุ่มแรงงานข้ามชาติในกิจกรรมการศึกษาเพื่อเพิ่มความรู้ด้านสาธารณสุข และ/หรือ การให้คำปรึกษาระหว่างพวกเขาเอง โดยส่งเสริมให้กลไกอาสาสมัครมีความยั่งยืน และกลไกดังกล่าวจะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในประเทศปลายทาง
6. กรณีที่กระทรวงสาธารณสุขออกจดหมายเวียนเพื่ออนุญาตให้แรงงานข้ามชาติสามารถเข้าถึงการบริการสาธารณสุขในทุกที่ การยกเว้นการจัดเก็บค่าปรับค่าธรรมเนียมตามพรบ.คนเข้าเมือง และการขยายเวลาการขออนุญาตทำงานของแรงงานข้ามชาติเป็นกรณีพิเศษในช่วงที่ประสบอุทกภัย พ.ศ.2554
7. กรณีที่กระทรวงแรงงานได้จัดตั้งศูนย์พักพิงสำหรับแรงงานข้ามชาติที่วัดไร่ขิงหลังจากมีกรณีศูนย์พักพิงอื่น ได้ปฏิเสธที่จะรับแรงงานข้ามชาติให้เข้าพักพิงอันเนื่องมาจากเกรงว่าจะกระทำความผิดในกรณีให้ที่พักอาศัยแก่แรงงานข้ามชาติผิดกฎหมาย

8. กรณีที่มีการจ้างงานแรงงานข้ามชาติประจำสถานบริการด้านสุขภาพในฐานะล่าม ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงพวกเขาจะไม่มีสิทธิถูกจ้างงานในตำแหน่งล่ามก็ตาม